

**AIGUJA
FORTS**

Revista d'Art i Humor

Surt cada quinze dies

10 céntims

SOLUCIÓ AL TRENCA CLOSQUES

La noia presumida com, es pod veure, estava cómodament assentaça dintre la casa.....

(Dibuix de Isaiás).

DE LES PETITES MARAVELLES GIRONINES - - -

ELS GRANS CARROS DE TRANSPORT

La gent entre res-
petuosa i temorenc a s'arredona a una entrada o
pateix un instant de patira al veure's reduida en
l'estreta autara fregant la paret. La proximitat
de l'enorme massa amb tot el seu tragueteig por-
ta instintivament l'impresió d'un cruximent de
ossos sots el pès feixuc de les rodes fortíssimes,
que remouen l'empedrat amb perjudici evident
de la seva llissor ciutadana.

Acimerat de càrrega, sols deixa un buid aprop
de la tenda on el carreter de cara roja i de cali-
quenyo als llavis, fustiga amb una tralla llarguís-
sima el pàs de les mules i les dirigeix als crits
de *Ollaooo!* i *Ooxqueii!*

Les cinc mules alcen per un moment les ore-
lles caigudes i laces cuejen amb força i apreten
la marxa a llargues gambades fent retrunyir el
sól amb ses potes ferrenyes.

La sorb de la mula de *vares* es una veritable
epopeia. Ja sembla allomir-se al sentir caure so-
bre ses espatlles tot el pès de la càrrega. Ja's
veu alçada pel ventre al cular-se el gran carro...
i aleshores les seves cames, perdent el contacte
amb la terra, brandant esbojarrades com el pèn-
dol d'un rellotge espatllat.

Deixant enrera l'estretor dels carrers, ja en
plena carretera, el gran carro traslladat a un
ambient propi, renova els seus millors sentiments
de tendresa.

Estima an el gòs flac i ronyós, que massa fa-
miliaritzat amb la majestat carretivola, *rega*
irreverent les rodes polçoses. Estima a les mules
i al carreter xiroi que canta festives corrandes i
que l'hi prodiga unes *passigolles* molt dolces quan
a les baixades refrena l'impuls de les rodes. Es-
tima a la llarga i polçosa carretera, plena de
sots, que proclamant la seva reialesa constant-
ment s'humilia a sos peus.

Sols en la seva edat avançada mostra irasci-
ble i odia de cor al auto que al toc de la bocina
l'obliga a apartar-se per a passar brunzents; i el
gran carro, com una vella padrina soltera, atri-
bueix al *mal esterit* la rapidesa del auto, que llen-
ça a la seva faç venerable un núvol de polç, com

nua escupinada a la seva vellesa, com un escar-
ni sobre la carretera que'l temps i la grandaria
l'hi han donat i que ara l'auto infernal l'hi dis-
puta.

JHOT-FLICK.

LA NOIA PRE- SUMIDA - - -

TAN bon punt va sa-
ber que dintre pocs
dies entreriem de
ple a la temporada d'istiu, tan desitjada i qu'es balle-
rien sardanes a la rambla, la noia presumida senti un
goig intern, una esgarrifança de plaer, que's traduí
en el piano en les notes subtils d'un senzill minuet
i que canvià per complet l'ambient reposat de la
sala.

La nostra noia *vivia* tant sols al pensar que aque-
lles nits tan serenes tornaven, que aquelles paraules
amoroses tornarien esclatar a la vora les seves ore-
lles i que al sentirles i oirles havien de fer la seva fe-
licitat més comprerta. Ja's veia amunt i avall de la
rambla, on al creuar amb ell, el seu aimat, les mira-
des dels dos es confonien i tant s'infiltraven que arri-
vaven per comprendre's i fondre's en un sol sentiment
amorós i al pensar aixó, la noia presumida, contava
que els minuts serien hores abans d'arribar-hi; temia
que no s'en desdissin o que la seva mare no li vingués
be d'anar-hi. Aixó últim va sosmoure-la i corrent
desseguida, anà a trobarla i demanar-li si hi anirien a
la rambla a ballar sardanes el dia de la inaugura-
ció.....

Tenia por de que li digués que no, que aixó d'anar-
hi el primer dia feia *golós* i no s'avenia amb les regles
d'etiqueta, com passava a les temporades del Teatre;
pero fou tanta amb l'intenció que hi anà, tan interès
mostrava al demanar-ho que ella la seva mare no po-
gué més que donar-li un sí, que fou premiat per la
noia presumida per un gabadall de petóns fins a ma-
rejarla.....

**

Arribà el dia, un dijous de moia, com tots els di-
jous, i la noia presumida sortí a passeig; anà a casa
les seves amigues, després a la Devesa i sempre, aixó
si, parlant de les sardanes; aquí mateix a la Devesa,
encara tingué el dupte de si en tocarien i apressà a la
família a anar a la rambla per veure si efectivament
hi havia el *tablado* i posats a donar joia als desitjos de
la nostra heroïna, el *tablado* estava posat i les cadires
també hi eren col·locades. Difinitivament dons (les es-
trelles lluien radiants i no era qüestió de pensar amb
ploure) al vespre es ballarien sardanes. Que més de-
sitjava la noia presumida? Res més; estava satisfeta.

Es despedí de les amigues amb un *fins després* sor-
tit amb veritable expansiu i s'encaminà junt amb la fa-
mília cap a casa seva. Eren les nou hores.

* * *

Una volta sopat més depressa, aixó ja no va a dir, que els altres dies, ja eren les deu. La noia presumida patia de estar allí sentada encara que *espiritualment* era a la rambla; però encara no era tot acabat; la seva família deien el rosari diàriament i no per les sardanes havien de deixar-lo per l'endemà. I ella vinga frisar, posarse níviosa, no estar quieta, mossegar el tovalló i ventarse molt depressa....

Digueren el rosari i després anaren a la rambla. Eren tres quarts d'onze i la orquestra ja havia tocat tres sardanes; la noia presumida senti rabia al no haver pogut arribar més aviat i pensá en una solució que fos tan bona per a Deu com per a ella.

I efectivament, Deu, que volgué que la noia presumida es divertís, saltant i rient, que oís del seu aimat paraules amoroses i també que cristianament complís amb el seu deure, va donarli un remei. El rosari es podia dir al matí.

I d'aquell dia, un dijous de moda, com tots els dijous, la noia presumida resa el rosari al matí per a poguer anar a ballar sardanes els vespres a la rambla, durant la temporada d'istiu.

La noia presumida també, havia triomfat.

STIL.

NOSTRES DIBUIXANTS

L'Isaias per MAX.

DEL MEU PILO **U**N pagés d'aquells tan vius, entra en una fonda de poc preu:

—Ei tu, escolta: que val un bistec amb patates?

—Pela!

—I sense patates?

—Pela, també.

—Dons portem patates soles.

PREU PER PREU

UN tranquil s'estava davant d'una parada de gorres, un dissapte, a la rambla:

—Quan ne deixeu pagar d'una gorra?

—Cinc rals.

—Doneume-n una:(se la posa i li es petita) es petita aquesta!

—Teniu, proveu-se aquesta altre.

—Aquesta em va bé: quan val aquesta?

—Cinc rals també.

—Son del mateix preu les petites que les grosses?

—Si, igualment.

—Dons doneume-n una que m'en surti una hermilla.

BON SISTEMA

Aun tenor comic que havia cantat horriblement, el públic el xiulava i li deia mil fastics; ell aguantava el xafec d'improperis amb tota la sang freda que podia, esperant que passés; pero la protesta del public era tant forta i tant apurat se va veure per a contenir-la, que, fent un cop d'home, s'adelanta al públic i menaçant diu: «Si no calleu, hi torno».

I tot-hom va callar.

X.

TARDOR

A NA CARME CASABÓ

Quan la rosa perd l'ufana,
quan el bosc n'és catifat
de la fulla un jorn galana
i el cel-te un coló esblaimat,

Quan l'ocell amb ses canturies
ja no ompla eixos indrets,
ni ens alegra amb voladuries,
i'l vent porta els primers frets,

Allavors la poesia
tardorenca, sento arreu,
amb fi plor de melangia
canta dolç dins el cor meu.

MERCÉ VILA REVENTÓS

Barcelona, 1915.

- - - LES CIRCUNSTANCIES, EH? - - -

A quin temps hem arribat,
valgue—m Deu Nostre Senyor!
els duros ni son pessetes
ni cap *pela* arriba'l lloc;
tot s'apuja: les monjetes
que es el plat més *revingut*,
s'han posat que fan feresa:
ja no'n menjen més que'ls ducs;
el *civils*, la cansalada,
les patates i els cigrons,
també están a més alçaria
que un parallams ran del sol;
el bacallá, quina pena,
s'ens ha tornat més *llengut*,
ja no *calla* si no'l paguen
amb un sou molt més crescut,
i no parlem de costelles
tan de porc com de moltó,
ni de bistecs i palpissos
ja de vaca ja de bou.
perqué de tot en demanen
lo que ningú s'ha cregut;
pel filet en fan pagar-ne,
de la cara, al menys, un ull.
A la plaça, s'hi ha d'anar-hi
ple de *grá* i que siga *fort*;
un pollastre: deu pessetes,
un conill: dotze ralots.
I no penseu pas en pesca:
sardina, barats i llus,
si no te pas quatre dies
vos el cotnen que es un gust.
El vi s'ha de pagá a trenta
o be a quaranta'l porró,
i encare la meitat aigua,
(quan no hi ha fuxina i tot.)

Lo mateix passa amb lo altre
(la vritat, sens cap embull)
entre berreters i sastres
vas tot l'any mig geperut;
es inutil que't capfiquis
cercant pels aparadors;
d'unes botes, cal pagar-ne
vint pessetes.... vint i dos.
I si contes els *camelos*,
les corbates per fé'l nus,
els elásticos, lligacames,
les camises, colls i punys
i un sens fí de necessaris
que es *necesitan*, jo't toc!
te s'acaba la mesada
i t'endeutes fins al coll.
Si aixó ho fem els de la casa
que som solters convensuts,
no't dic res dels que'n mantenen
sogra i dona i fills, quin truc!
Res, senyors, que no's pod viure
en aquest *caríssim* mon.
I no obstant amb tantes queixes
que tot'hom tira en renou
ningú deixa d'aná al *cine*
o al teatre, net o brut;
tot'hom estrena, carinyo!
si no seda, bon vellut.
Pels passeigs, podreu ben veure
que tot'hom va a l'últim mot,
els joves lluint hermilles
i les dames entredós;
per cert que ara les faldilles,
(cap i amples com embuts,)
amb l'amplada que'ls hi donen
deuen valdre mig Perú;

més, es cosa de la moda
i, es precis, primer que tot;
aixó de les circumstancies
sols actuen dintre el cos;
no hi fa res passá algú vespre
aixís.... sens menjar res cuit,
i algú dinar sense *gana*.....
(perqué l'olla encar no vull)
la qüestió es portar bons trajos
i lluir les pretencions:
l'importancia vá per fora
(i per dins les professons);
no vé d'una *cana al aire*,
no vé d'un anell d'or pur,
s'ha de demostrar que es *tenen*.....
(unes barres com un ruc.)
i quan venen els *anglesos*
molta *tave*, si, senyors,
pro parlant de la factura
tot son noves i raóns
I sabeu què en té la culpa
de tenir-nos com un nus?
les circumstancies, en forma
de candau i pany i fus.
Pro ja arribará la nostre
ja vindrá la redempció
(i l'hora en que tots el vagos
farán movilització)
i, llavors, visca la Pepa!
portarém la faus al puny,
i qui vulgui *cobrar* que avisi;
visca la llei de l'embut!

E.

DALT el balcó de la seva morada, a la rambla de Al-
varez s'urt ella, l'Amanda, tota endolada. Mira per
ací i per allà amb uns ulls tots foc i negres com unes
mores, i el vianant que s'en endona d'aquell aucellet, no
te més que desitjar poguer estar tancat amb ella i millor
encara deixar que ella volés per a poguer aconseguir-la.
Pero el vianant quedaria burlat si no sabia primerament
que cada diumenge ve de Barcelona un jove estudiant
elegant, bon xicot, *tramendu* i amic nostre, que viu solza-
ment per l'amor d'ella.

I nosaltres que sabém lo que val ella, que admirém i

acatém la seva Bellesa, en tenim una satisfacció perquè
ha triomfat plenament.

PERO quin gran hisendat ha vingut a viure en aquests
carrers de l'*ensaxe*? preguntaren els veïns del car-
r del Nort. Que es tanta fressa de bocines i autos?
Qui serà aquest hoste que ens molesta tant les orelles?

I la Julia, darrera la persiana reia, contenta i rialle-
ra pensant que no era cap hoste bufat, ni cap nou veí;
sino aquell auto que ha espatllat tan la carretera de
Banyoles fent camins de Celrà a Girona per a venir a
veure a l'aimada.

I la *Julieta* tregué un mocador, blanc com la neu i el
feu voleiar, tot dient: Adeu!

TOTS dos *novios*, militars, eren fora. Les dues *novies*
quedaren aquí i no trobaren res més bonic i intere-

ssant que juntarse com a bones amigues. Aixís l'una contaria les cartes a l'altra i a cada nova, les dues disfrutarien igualment i si per un cas desesperat hi haves *males cares* (de tan lluny!) l'una diria paraules de consol a l'altra.

I a la rambla van juntes, pensatives, serioses, la Pepita i la Conxita, tot esperant amb impaciencia l'hora somniada

EN aquella representació de *Passions Troncades* i *Lo que es la vocación!* al Teatre Principal hi va haver un comentari tant sortit del cor que no volem deixar al tinter. Era en *Lo que es.....* monolog recitat per la Srta. Bol.

Ens contava les engunies que tenia per no trobar *novio* i després d'una serie de reflexions i filosofies comentava.

Si yo tuviera novio, que vida más alegre, que diferente vivir, sería mi gloria!

I d'una llotja de primer pis en va sortir una veu entusiasmada que exclamà:

Ai, sí!!!

AQUEST es un potin aristocràtic i seriós: Aristocràtic vol dir de gent *d'upa*, i seriós de gent que ja no están per a bromes.

Per a estar en caràcter al escriure aquest potin i per a fer'ho amb tota propietat, caldria escriure'l amb ploma d'oca, vestint un trajo d'època, amb *golilla* i tot.

No més aixís se podria escriurer ben propiament el potin seriós i respectable que parla d'uns amors reposats com una regla de tres i venerables com una joia antiga, d'un cavaller emparentat amb la noblesa i una dama ben descendenta dels hèroes de l'any vuit.

L'Elena, la solemniàl, i un amic nostre, varen fer un viatge junts a Saragossa quan l'última peregrinació al Pilar.

Després, en les butaques de la platea del Teatre, els hem vist també junts en ben animada plàtica.

El viatge no's va perdre; ens en alegrém.

El que no s'en alegra tant es un tal *Carlos* que tenim a casa nostre, de caracter expansiu i bromejador, qui, al mirar aquell dia a la platea desde el *nostre* palco de segón pis, va perdre l'humor com el dia que va veure marxar a l'Elena via enllà.

D'aquí en endavant, quan algú ens parli de la estudiada indiferencia amb que la *crème* assisteix a les funcions de teatre, sense preocuparse dels apuros del protagonista ni dels xistes del galánt còmic, li dirém que la de Girona no es pas aixís; que, si bé els entreactes venen bé per a flirtar i lluir l'últim trajo, també sabén seguir amb interés el desen: otllo de les obres.

O sinó, qu'ho digui aquella adorable elegant qui, el dia de les «Passions», al sentir la terrible confessió que la mare fa al seu fill, va deixar escapar aquell ai!!! de

sorpresa, d'espant i de desacostumada ingenuitat que 's va sentir desde tots els recons del Teatre.

TOTHOM mirava la sardana; al seu entorn s'havia format un cercle de gent que comentaven animadament aquell *gest*. Qué hi havia i perque tanta gent?

No era més que les dametes de la nostra aristocracia havien anat a ballar i allavors ballaven, amb una colla de maquinistes de la companyia M. Z. A.

I era bonic veure la sardana i més encara el contrast de les mans negres de treballar d'ells, amb les delicades i fines d'elles. I veure la figura elegantment habillada de la espléndida *Mercedes*, la divina *Pepita*, la deliciosa *Carmela*, la gentil *Carolinita* i la arrogant *Teresa* seguint el compàs seriosament, soltironejant a voltes, mentres ells els maquinistes amb la seva americana blava contaven i repartien seriosament la nostra dança.

I eus aquí com venen a posta els versos del gran Maragall:

La sardana es la dança mes bella
de totes les dances que's fan i es desfan.

VA arribar un present. La *Pepita* no sabia que seria i destapà la capseta, orlada i lligada amb cintes de color.

Pero la *Pepita* tenia por perque allí dins hi havia una cosa *viva*, una cosa que's movia. I cuidadosament la obrí i feu un crit d'espant al oir que un petit goset la abordava.....

I ara cada vetlla a la rambla podem veure com *mon petit Bijou* com li diu la *Pepita*, ta les delicies de les seves amigues, la *Dolorettes*, la *María Lluisa*, la *Carolinita*.... que al veure'l tan petit, tan blanc i tan ricat, s'el menjén a petóns, tot dient-li monades

I molts voldrien ser d'ell per rebre les caricies de les nostres dametes.

ENDEVINA, ENDEVINETA.

Ja pod dir-se tan se val,
s'hostatja a la Cort-Reial.

N'es hermosa com el sol,
n'es més blanca que la neu,
els seus ulls son foguerol
i els seus llavis, el gresol
ont hi fond el bés més lleu.
L'Esperanto es son anhel,
i tan sols té un ideal:
conquerir d'un jovincel
el seu cor dolç com la mel,
per unir-lo a un altre igual.

AIGUA-FORTS

DIARI

Dia 18: Plou. Arriba de Palafrugell el pulcrissim poeta en Ganigué. Prepareu-se damiselles! L'Homs es casa. *Bravo!* Al ajuntament hi ha reunió familiar; son sis entre tots. I després dirán dels concellers!

Dia 19: Plou. Mercat dolent. Arriba el Conde de Casa Segovia. La pluja fa mal be les sardanes i ens hem de ficar a un cine. Al Coliseu fan *La Generala*.

Dia 20: Diumenge. En Marull estrena un trajo; está *irresistible*. La nombrosa Guardia Municipal es posa de *verano*; aixó si l'un d'un color i l'altre de l'altre; es alló tants caps tants berrets. En visita el Sr. Cazorro. Inauguració dels llums de la Devesa. Plou i se serena. Sardanes a la rambla i Plaça del Vi. Cine i Teatre.

Dia 21: Plou. Al doctor *Escofoades* se li ha trencat el monocle; aquest senyor no pot fugir dels *axidents*. Es reuneix la Diputació. En Tuyet no hi falta. Visca la conseqüència!

Dia 22: Ens arriba l'istiu a qui saludem particularment i amb tota complascència. En Dato fa comedia i com nosaltres som *neutrals* com ell, el felicitem. Segueix la sessió de la Diputació i segueix assistint-hi i votant en contra el Sr. Tuyet. Que farem, bordegás? Al Coli *Ratón* i *Gaita*.

Dia 23: Revetlla de Sant Joan. A les hores tradicionals, s'han tirat les tradicionals piules i s'han encés els tradicionals focs; s'han menjat les tradicionals coques i s'ha anat a dormir a la hora tradicional. Es veu que ha sigut un dia que ni que fos fet per en Font i Fargas! Cine, sarçuela i sardanes al Centre Moral. Plou!

Dia 24: Sant Joan. No es festa i tot'hom en fa; lo que no te res d'estrany perque de Joans, Peres i A... n'hi ha a totes les cases. En Joan Monsalvatje i el nostre Samuel ens fan fumar *pu-ro*. Visqui i sempre! Com que plou no hi han sardanes.

Dia 25: No plou. *Eureka!* Al Teatre Principal fan *Passions Truncades* i *Lo que es la vocación*. Al Coli segueix la sarçuela. En Miquelet practicant s'ha fet treure el bigoti.

Dia 26: Mercat. La Mercedes ens fa saber que demà estrenarà un trajo morat. Marxa la Montardit A's Jardins de Novetats fan cine i sardanes, i sardanes a la rambla i a la Plaça del Vi. Cine al *Granvia* i sarçuela al *Coli*. Encara voleu més diversions?

Dia 27: Ens visiten uns quants socis del *Ate-neo* de Mataró. Plou. La veritat en *Ola* volia demanar-els-hi que n'hi espliquessin alguna de aquelles que sols passen an aquella gran Ciutat,

Conferencia al *Grupo Escolar* per Madam e Vignaux de Corominas: ple a vessar. La *Mercedes* ha faltat a la paraula i no ha estrenat el trajo morat. No plou! Sardanes, sardanes i sardanes.

Dia 28: Revetlla del Sr. Pere i focs a l'Onyar, focs d'artifici i *fox terrier* a la rambla; el porta la Carolinita. Festa al barri de Sant Pere i més sardanes per la novella orquestra «Catalonia». Deu volguer dir Catalunya, veritat?

Dia 29: Sant Pere, Ell es qui ens ha d'obrir les portes del cel i per aixó cal estar-hi bé. La Redacció et saluda! Trobem a la redacció un paquet de puros i una tarja que dia *Pere Riera*. Mercés! Inauguració Exposició a «Athenea» pro Sagrada Familia. Arriba el diputat Fernández del Pozo. Sardanes.

Dia 30: Fi de mes i encara en *Ola* no ha cobrat; paciència. El Gran *Peyu* (no confondre'l amb en Gener) i en *Reflejo* s'han fet treurer el bigoti. Aixó comença a pendrer characters alarments!

Dia 1 de juliol: En *Ola* ha cobrat. No plou i sardanes a la nit. Avui si que ha fet un dia primaverat.

Salud.

OLA.

AIGUA-FORTS

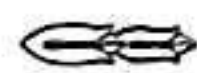
SENYOR Arcalde; Les Rambles on hi bull tota la nostra vida ciutadana; les Rambles on la nostra joventud passeja; les Rambles que l'hermosura de les nostres úniques dametes fan que sigui un paradís on els cants dels rossinyols són les paraules i rialles de elles; aquestes Rambles que per si soles ja són tota una Girona; aquestes Rambles amades, es moren senyor Coll i es necessari curar-les.

D'altra manera ans anirem morint, morint de resignació i les Rambles ja no serán Rambles i les nostres divinitats no voldrán alegrar amb la seva presencia la nostra vida.

Senyor Coll, per favor, que's moren!

Vostés creuen que aquestes ratlles son fetes d'ara? Ah! no senyors: Les copiem del número 15 corresponent al 30 d'Agost de l'any passat.

Sense comentaris.

LA rambla anava plena. Amunt i avall, ara depressa, ara a poc a poc, passejava la jentada. De sobre una parella que anaven al meu davant; s'atura i mirant un clavell mustiu i de tons apagats que hi havia a terra, ell comentà:

Mira noia, una passió troncada!

Un d'aquests dies, el *Brusi* gironí, donava una nova sensacional. Ens feia saber que la Junta *Coral* de primera ensenyança, organitzava una festa.

Pero de veritat hi havia una Junta Coral?

No cantarien pas el jo te l'encendré?

Mireu que aquests caixistes son terribles!

GRACIES a Deu que no som nosaltres qui es 'queixa. Es tracta res menys que de la senyora d'aquell regidor tan catalanista com campatxano i de la senyora del més jove dels nostres concellers. De que es queixen?

Ja no va a dir, del estat llastimós de la rambla on varen ficarse de peus a l'aigua, per no dir a la galleda, un dia d'aquests que no plovia mai!

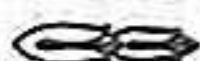
Serí, creiem nosaltres, l'única manera de resoldre el problema. Que qui s'havés d'entrebancar o caure o mollarse, fos algú de la família dels regidors.

Perque sinó, la cosa va per llarg.

HA arribat el nostre diputat. De les seves gestions en favor de tot lo que interessa a Girona, dels seus propòsits, de les seves iniciatives, si en volguéssim dir lo que sabem, hauriem de fer moltes lletres i es tard i vol ploure. En el número vinent, si podem, insertarem una intervú que farem, si ell es tan amable al diputat Sr. Fernández del Pozo.

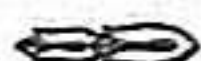
Será interessant!

LA Diputació *Provincial* de Girona, s'ha reunit i a reunir-se, lo primer que varen dir fou: economies. Aquestes economies, desde el primer dia ja han fet fe un paper poc airós a la Exma. Corporació. Perque aixó de denegar una subvenció de 25 pessetes per un premi dels Jocs Florals, es si fa o no fa una tartarina.

I la veritat. Sr. Riera: a més de no fer gaire catalanista, es posa en descobert que a la nostra diputació no hi han amants de les lletres patries.

Ara de la Diputació, n'hauem de dir a can *Miseria!!!*

EN l'incendi ocorregut no fa molts dies en una casa del carrer de les Ballesteries es va poguer apreciar els adelantos que fa el cos de Bombers i sobre tot en material.

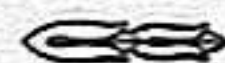
Es l'únic cas que tothom feia les coses depressa, tots oveïen a una sola veu de mando i tot anava com una seda.

Les mangueres no podien treure més aigua de la que treien, tots entenien el toc de les cornetes, no's va reventar res, la bomba de vapor hi va ser-hi des

del primer moment i esclar el foc el van apagar al cap de cing... minuts.

Pero es alló, sempre ens queixem i mai estem contentns... amb tota la raó.

S'ha de reorganitzar, senyors concellers, el cos de bombers!

PER a veure coses estranyes, s'ha de viure a Girona!

Voldria fer el favor de dir-nos, l'encarregat de les obres que'l municipi fá a la Plaça del Grá, perquè per empedrar un troç de carrer hi ha *necesitat* d'omplernar de runes i sorra mitja plaça, privant que hi circulin lliurement els carros que per allí han de passar i els autos que es dirigeixen al «Garage Moderno».

Nosaltres hem vist a tot arreu, i fins a La Bisbal, que les reformes d'aquesta manera, les fan amb dos vegades, es a dir. primer un troç i després l'altre.

Pro a n'aquí es coneix que tenen els ulls com els objectius: tot ho veuen cap-per vall.

Ja ho hem dit: per veure coses estranyes, s'ha de viure a Girona!

LA típica lascitut i tradicional serietat i relativa quietut—solzament interrumpuda per la fressa de les fitxes quan peten sobre la taula—dels eterns concurrents a can Norat, en les mitgdiades dels diumenges, quan se troben entre mig dels horrors de la digestió, va esser interrompuda barroerament el dia de S. Joan, per unes disputes sorolloses que sortien del fons del saló.

Els pacífics parroquians s'aixecaven timidament i goitaven amb poruga espectació, als dos respectables senyors que s'ensenyaven els punys i's deien paraules menaçadores.

En una taula, uns quants joves s'ho miraven mig-rient, encuriosits.

En Nyela hi va correr... l'Artigas, també, que... qué va passar? Res... potser una mala jugada... o un cap i cua esbullat... que sabem nosaltres?

Nosaltres no ho som pas, aixis: que a un, sigui qui sigui, per mai genit que tingui, li tanquen el doble sis? Paciencia! calla i paga i barreja... si li toca!

SABEU per aont han anat a Mataró els regidors, avui? Dons anant a voltar a Barcelona, i marxant air a la tarda.

Es natural: paga el poble i arriba!!

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, primera

IMPREMTA DALMÁU CARLES & COMP.-GIRONA

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Francisco
Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Alfred Ferrer**SASTRE-MODISTO**L'ULTIMA PARAULA EN MO-
DES, TANT PER A SENYOR
COM PER A SENYORAPlaça del Bell lloc 2, 1.ª**Raimonda Creuhet**Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

Aparells de tots sistemes

Detectives des de 6 Pesetes

Material fotografic KODAK i AGFA

Narcís Martí Crayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

**L'ANIS MILLOR
ELS VERMOUTHS MES
GUSTOSOS SON
ELS MARCA****UNIVERSO**

Demaneu-lo a tot arreu!

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironina**REFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES**
RAMBLA**Perruqueria higiènica
PERE GRANÉS**

Pujada del Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

Perruqueria Dalmáu

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

KIOSK DE LA DEVESAEs serveixen tota classe
de refrescs, licors i pastes.*Els dies de festa.* **SANWICH**

Bones calitats.-Preus economics

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

**FARMACIA I
PERFUMERIA****La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI